

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia 12. Ioannis caput in disco infertur conuiuio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

*Elegia 11.***Ioannis dira cædes ab Herodiade
persuadetur.**

PRô cœli, terræque pudor! Macheruntide petrâ
 Agna cadit, fœdæ v ictima pura lupæ.
 Idque choros inter plaususque, & ad orgia Bacchi,
 Quid? morti & leuibus sit locus ergo choris?
 Inque hilari dirum fraus miscet amyctide virus?
 O pereat! quisquis fel iuber ire mero,
 Quam sapit ô felix! Themidis sub Iudice librâ,
 Rex, cui digna pio gloria rege venit.
 Degener hic alios animus sed aberrat in ausus,
 Error in errorem quem trahit arte lupæ.
 Idque vbi stat, vel mora choro volitante volutim
 Auolat, & madidos errat inante thoros.
 Obuiaque in numerum rapit oscula, & addit amoris
 Pignus adoptiuis sæpe marita genis,
 Euge, licet, belle! feliciter! omnia pulchrè!
 Et ter iò, Euan, euge, ter euge canam.
 Gestit adhuc alios dare saltatricula ludos,
 Quot Cypris hoc ludo seria damna parit!
 Ergo tori probro scelus addere suadet Enyo.
 Grande caput turpi dos sit vt apta lupe.
 Scilicet augustis hæc gloria digna coronis,
 Impia si maius dedecus aula iuber.
 Sed fuerit fortuna parens semel equa furori;
 At bis iniqua reo deinde nouerca nocet.
 Sit rea nunc fortasse; reis vbi militat armis;
 Dum pudet esse rean plectet id vltia scelus.

*Elegia 12.***Ioannis caput in disco infertur
conuiuio.**

NVnc vbi regali sol clarior ardet Eoo,
 Solennesque iuber stare vel ire choros.
 Artificesque

Artificesque parare dapes, calicesque falerno;
 Vnde fluant dulci gaudia fusa mero,
 Et vox vna fremit latis circumsona tectis;
 Viuat iò viuat Rex mihi viuat iòs,
 O annos Rex viue meos sic apprecor annos,
 Vine tuos; omnis verna vel hospes ditus,
 Rex tot item ducas calices. quot ducimus annos,
 Natalemque hilaret ver tibi iuge diem;
 Sed quod specto nefas, Bacchi plaudente teatro
 Mens fugit, os paller, flebile specto caput,
 Et cruor indignans salit, & ferit ora Leene.
 Et saliente fremens exprobrat imbre scelus;
 Siccine natalis thalamus fit triste sepulcrum?
 Cœna cruenta nigra stabit arena neci?
 Viuat iò ter iò Rex, siccine clamat Iacchus,
 Si vox iussa fuit Rege iubente mori?
 Quid cum cæde rorus genialis, & ara Lyæi?
 Quid cum delicijs mors, furor, ira, cruor?
 Lucundas epulas istos num Comus in vsus
 Struxit; vt infidias betua blanda struat?
 Et Syra Tisiphone furias mediterur amicam
 Ad chelyn, ac molles vertat in arma lyras?
 Nescio quid semper mulier cui sexus, & ætas
 Imbellis validis pugnat iniqua viris.
 Atque vbi festiuos poscit lux festa lepores;
 Tum violat niueos ad nigra fella sales.
 Eloquar infandi scelus exitiale Procustæ?
 Sæua leui peperit dum pede lena necem.
 Ebria purpuream despumant pocula mortem,
 Et parat incestas regia mensa dapes.
 En, ferro vox icta ruit, ruit icta; ruentem
 Occupat, & Menas diripit vngue caput.
 Si mihi quid credas; tigris non sæuior vsquam
 Vlla furit, molles quam lupa docta choros.
 Maiorum restor cineres, manesque pudicos,
 Quos tulit immitti plurima Mœcha dolo.
 (Sic memini) duris tigris Sidonias armis,
 Thesbiten Arabas depulit in scopulos.

R. iiii

Quid

Quid tibi vis mulier nigris dignissima barris,
 Tuque adeo crudo cui flagrat ira mero?
 Ut quid inhumanum, siuestis Atrea mensis,
 Væ! tibi prædo lupâ de saliente paris?
 Non tam flore meri, quam quem bibit imbre cruoris,
 Credo, reum cyathis erubuisse merum,
 Nec dubium quin triste scelus, dirosque larronis
 Effugere optabas sæpè Lyæ toros,
 Et viduis fluxerè comis hinc inde corollæ:
 Fluxa corolla necis lugubris omen erat.
 Omnibus en, violis & i queis modò legerat hospes,
 Nunc is io (vatis quæ nota prima) legit.
 Seu potius vetus & i nunc in væ transit, & i & i;
 Pro violis, spinas Rex lege digne rogo.
 Væ tibi! vè mœchæ! rabidæ væ triste puellæ!
 Si qua puella fuit, quæ tigrin arte facit.
 Ai & i væ vobis, sed vati spes canit & i.
 Vnde canat pleæro cœlire semper io.
 (a) & i, id est heu in violis videtur scriptum.
 & i e, id est semper.
 Io prima in Ioanne est syllaba triumphî nota.

Elegia 13.

Ioannis caput planè regium ferculum.

M O M V S

Herodem irridet, simulque terret.

Cœna calet, cœnæque sonat geniale theatrum,
 Thusque coronatis libat acerra focis:
 Admissi thalamo Proceres speratis Iacchum?
 Fercula tincta gato, pocula læta mero?
 Aut leporum pulpas, mullosue, Iouisque cerebrum?
 Læ Veneris, vel si suavior esca sapit?
 Quis queat hæc priuis epulis cœnare popelli:
 Grandius exposcit regia cœna decus.